

Зърнала револвера, тя скочи, откачи го и изгледъ съ задъхъ сложенитѣ въ него патрони.

Ржката, що дърпаше револвера — потрепера, но не го остави.

Тя си спомни, че револвера е на мъжа ѝ — и съзвесе се показаха на очитѣ ѝ при мисълта, че това е първото нѣщо отъ него, което тя взема въ ржцѣ безъ отвръщение.

Тази мисъл ѝ донесе още по-голъма смѣлость. Тя стана рѣшающъ мотивъ да вдигне револвера къмъ челото си. Ала ржката ѝ потрепера и тя се спрѣ.

— А ако не сполуча, — я смути съмнѣние.

И вдигна револвера, повтори и го насочи въ смѣлото си око. Ала не потегли прѣстъ подъ курока: тя си спомни за Николаева.

— Азъ не му казахъ сбогомъ! — ѝ мина прѣзъ ума. Поне една бѣлѣжка трѣбва да оставя — рѣши тя.

И като сложи револвера, приближи се до масата и съ неравни слова написа:

«Прѣмилиѣ, Коля,

Прѣди да стрѣлямъ, азъ чувствамъ, че трѣбва да ти кажа сбогомъ.

— Сбогомъ!

Тя изтърва перото и бурни сълзи бликнаха по лицето ѝ . . . Азъ свършвамъ! — се прибуди мисълъ въ нея. Нѣма вече да го видя!

И Ана почувствува оная тѣжга, що изпитва душата когато се прощава съ човѣка, чийто гласъ е чаровенъ като утренъ химнъ, чийто погледъ е по-милъ отъ пролѣтенъ лъхъ, по-нѣженъ отъ първо кокиче. Той стоеше прѣдъ нея като майско утро, въ което запѣватъ сонми птички изъ нацѣвтѣли овошки, подъ чийто вѣдри небеса никнатъ лѣсове отъ цвѣтя и билки . . . и тя почувствува колко нѣга има въ негова гласъ, колко обаяние зрѣ въ негова погледъ и колко животъ блика изъ цѣлото му сѣщество.

И макаръ че му написа — тя пожела за сетнитѣ пжтъ да го види, да му каже сбогомъ отъ уста.

И въ увлѣкъ тя отвори прозореца, за да похлопа въ негова.

— Какво правя азъ! — се укори тя.